LIBRIS | We know books

Mesaj din partea editorului

Spuneți-mi că acesta nu este ultimul volum! Pe parcursul acestei serii incredibile, m-am tăvălit de râs, m-am prăbușit în lacrimi și mi-am făcut griji pentru tot ar fi putut merge – și a mers – ridicol de rău pentru tânărul pământean Elliot și prietenii lui nemuritori. Însă povestea amuzantă a acestui băiat și a Zeilor cu care are de-a face este, totodată, o poveste despre familie și iubire, despre bine și rău, despre moarte, viață, dreptate și corectitudine și – ei bine, este despre absolut tot. Și-mi place la nebunie! Este cel mai bun volum de până acum (deși am spus-o de fiecare dată, așa că mă-ntorc la volumul 1, și-o iau de la început, lucru pe care ar trebui să-l faceți și voi (după ce citiți volumul 4, desigur).

Și vreți să mai știți ceva? Maz Evans scrie o nouă carte... ABIA AȘTEPT!!!

Barry Cunningham

Editura
Chicken House

P.S. Veți găsi o secțiune **Ce și cum** foarte utilă la pagina 263

MAZ EVANS

CU ZEII NU TE PUI!

Seria

Zei scăpați din lesă

Cartea a patra

RAO

LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EVANS, MAZ
Cu zeii nu te pui / Maz Evans. - București : RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-477-0

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MAZ EVANS
Against all Gods
Copyright text © 2018 by Maz Evans
Copyright copertă și design interior © 2018 by Helen Crawford-White
Copyright personaje © 2018 by Aleksei Bitskoff
Toate drepturile rezervate

Cu zeii nu te pui!
© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Mihaela Neacșu prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-477-0

Pentru Zach,
Care seamănă atât de mult cu Elliot.
Un erou adevărat și foarte iscusit.
Povestea ta va rămâne pentru totdeauna
cea mai frumoasă dintre toate.
Mă bucur enorm să te urmăresc scriind-o.
Este iubire adevărată. Nu uita să tragi apa!

LIBRIS We know books

În sfârșit, această serie a generat numeroase suișuri și coborâșuri în viața mea reală, tridimensională și o închei acum, în toate sensurile, într-un cu totul alt loc față de unde am început-o. Piesele de lego, care reprezintă familia mea, s-au reasamblat într-o nouă formă, pe parcursul acestor patru volume, dar iubirea care ne leagă este mai puternică decât oricând. Lui Ian și copiilor mei minunați- aveți iubirea, sprijinul și prietenia mea crâncenă, atât timp cât veți avea nevoie de ele! Dar înainte de orice, aduceți-mi o cafea – doar știți cum sunt dimineața!... Dedic această carte fiului meu, care – bebeluș fiind la momentul primei idei – s-a transformat, în mod straniu, într-un personaj foarte asemănător eroului acestei povești. Însă nici în cele mai îndrăznețe momente ale imaginației mele n-aș fi putut concepe un suflet atât de special pe cât este sufletul tău, frumosul meu copil! Fii eroul poveștii tale! Te iubesc foarte mult!

În final, îmi iau rămas-bun de la voi, minunații mei cititori! Brigada Zeilor reprezintă, cu siguranță, cei mai grozavi cititori din întreaga lume și vă iubesc și vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie! Sper că ne vom reîntâlni, în această lume sau în altele, și vă doresc bucurie și noroc în aventurile voastre!

Cu iubire și alte lucruri care nu încap într-o valiză,

Maz

xxx

Cuprins

1. Prin foc și sabie 9
2. O dată, de două ori, gorgona 18
3. Chestiuni de familie 31
4. Nu rezist la temperaturi înalte 43
5. Umbre 53
6. Răspundem cu aceeași monedă 65
7. Părintele dreptății 78
8. Chemarea la arme 87
9. Evadarea 97
10. Nu privi în urmă! 104
11. Zeii la putere 113
12. Casă, dulce casă! 120
13. Din nou împreună 125

LIBRIS We know books

14. O adevărată nestemată 138
15. Tartar 144
16. LUPTA 150
17. Ferește-te de Zeii care aduc daruri! 162
18. O bătaie de viță nobilă 169
19. O, frate! 177
20. Mama tuturor bătăliilor 183
21. Sfârșitul lumii 190
22. Vedeta 203
23. Sub presiune 214
24. Ferma Familiei 228
25. Clocotind 235
26. Dave și Elliot Hooper 247
Ce și cum 263
Mulțumiri finale 274

LIBRIS | We know books

1. Prin foc și sabie

– Sper că glumești!

Elliot Hooper oftă prelung, văzându-se nevoit să accepte o altă provocare ce i-ar fi putut aduce o moarte cumplită. Mai mult ca sigur era vineri.

– Deloc! rânji Hypnos, Demonul Somnului. Bine ai venit la râul Flegeton[2]! Tot ce mai ai de făcut este să te scufunzi și să aduci Piatra Focului! Simplu! Dar trebuie să ai grijă: apa aceasta este f-f-fierbinte!

– Grozav, mormăi Elliot, trăgând cu coada ochiului peste marginea balconului, către râul de foc învolburat care-l despărțea de ultima dintre Pietrele Haosului. Chiar și de la o distanță relativ confortabilă, oferită de amplasamentul sediului din Tartar al lui Thanatos, pe o stâncă, la înălțime, putea simți valul de fierbințeală înălțându-se către el. Întrezărea o sclipire albastră, pe fundul râului, printre flăcări. Un safir: uriaș, Piatra Focului, se afla chiar acolo, în fața lui. Elliot întinse mâna peste balustradă, către piatră. Poate că râul nu era chiar atât de fierbinte...

[2] Râul de foc, unul dintre cele cinci râuri care traversează tărâmul morților și al întunericului, în mitologia greacă (n.tr.)

LIBRIS We know books

– Au! strigă el, mușcat de o flacără care, săltând din infernul de sub ei, îi atinse vârful degetului arătător. Elliot își vârî degetul în gură, să aline senzația de arsură. Așadar, până aici i-a fost! Dacă va încerca să recupereze Piatra Focului, avea să sfârșească sfârâind ca o bezea rumenită în foc, în flăcările acestui râu nepieritor. Situația era extrem de neplăcută.

Un val de durere i se înălță, nepoftit, în piept. Deși încerca să le țină sub control, valurile acestea îl surprindeau destul de des. Se forță să-l îngroape pe acesta înapoi, în adâncul sufletului, unde altele îl așteptau să-i țină companie. Fusese nevoit să ridice un stăvilar împotriva acestor momente care-i aminteau de mama lui și îi distrăgeau atenția. Și erau dureroase. Nu trecuseră decât două zile de când Josie... Nu putea nici măcar să se gândească la asta, darămite să mai și discute. Oricum nu mai conta. Trebuia să facă un singur lucru ca s-o aducă înapoi. Când își va primi cele patru Pietre ale Haosului, Thanatos i-o va da pe Josie înapoi. Nu avea niciun rost să plângă. Mama lui nu era pierdută pentru totdeauna.

Lui Elliot îi veni o idee. Căută în buzunar, de unde scoase ceasul de aur al tatălui său. Își reprimă sentimentul de ură care i se ridica în stomac, la gândul tatălui... la gândul lui David Hooper, o caricatură de părinte, cel care dăduse Ferma Familiei pe mâna Patriciei Față-de-Cal. Îl lăsase pe Elliot pe drumuri. Și acele momente cruciale îl împiedicaseră să-și ia la revedere de la...

Elliot închise ochii ca să îngroape durerea care-i apăsa sufletul de fiecare dată când se gândea la Josie. Mai ridică un zid la stăvilarul interior.

Nu o să-ți iei rămas-bun, își spuse el în sinea lui. *De aceea ești aici. Este singura cale. Doar așa o vei avea înapoi.*

Deschise capacul ceasului de buzunar și tresări, ochii săi obosiți de nesomn fiind orbiți de strălucirea pietrelor din interior: diamantul – Piatra Pământului, smaraldul – Piatra Aerului și rubinul – Piatra Apei. Înălță brațul, ținând ceasul deasupra capului.

– PLOAIE! ordonă el, lăsându-se pătruns de valul ademenitor de putere pe care Pietrele Haosului îl aduceau de fiecare dată.

O rază de lumină roșie străpunse întunericul Tartarului. Deasupra râului încins se formă un nor negru, uriaș și, însoțită de freamătul distant al tunetelor, ploaia începu să cadă.

Elliot așteptă ca vâlvătaia talazurilor de foc să fie domolită.

– De ce nu merge? întrebă el, după câteva momente.

– Nu e ploaia potrivită, rosti Thanatos, apropiindu-se de el.

Elliot tresări fără să vrea. Vocea Demonului Morții îl înghețа până-n adâncul sufletului de fiecare dată.

– Ce vrei să spui? gemu el, alarmat, privind picăturile de ploaie cum dispăreau sfârâind imediat ce atingeau flăcările învăpăiate.

– Ploaie muritoare, flăcări nemuritoare, spuse Thanatos, cu simplitate. Pur și simplu, nu are destulă

LIBRIS We know books

putere. Ai putea, la fel de bine, să încerci să stingi Flegeton suflând în el ca într-o lumânare.

– Și cum îți va elibera asta armata demonică? izbucni Elliot, gesticulând spre temnița de piatră care-i ținea pe Demoni prizonieri pe o insulă, în depărtare.

– Așa a fost profețit, ridică Thanatos din umeri. Nu eu fac regulile. Când mi-au luat Demonii prizonieri, Zeii au profețit că Pietrele Haosului sunt singurele care-i vor putea elibera. Idiotul de frate-meu, pe de altă parte...

– Nu mă băgați în seamă! spuse Hypnos, bosumflat.

– Scuze, spuse Thanatos, cu o plecăciune umilă, incredibil de idiotul meu frate a aruncat, pur și simplu, Piatra Focului în râul Flegeton, ca și cum s-ar fi descotorosit de hainele murdare în coșul de rufe! Pietrele Haosului nu te vor ajuta!

Elliot își coborî brațul și raza roșie de lumină dispăru înapoi sub capacul ceasului.

– Desigur, aș putea oricând încerca... șopti Thanatos, întinzând mâna către ceasul pe care erau fixate Pietrele. Însă imediat ce se apropie de Elliot, brațul îi fu smucit, violent, înapoi, îndepărtat de forța invizibilă ce nu-i permitea să se atingă de acest pământean, băiatul care-i dăruise libertatea la Stonehenge.

– A meritat să încerc! rânji el.

– De ce nu sari tu în râu, s-o aduci? protestă Elliot. Tu ești nemuritor, ai un avantaj față de mine!

– Adevărat, răspunse Thanatos. Cu toate acestea, aș putea suferi arsuri destul de grave și-aș trăi, pentru

eternitate, în chinuri cumplite. Sincer să fiu, tu ești mai câștigat dacă o faci!

– Mulțumesc, se încruntă Elliot. Oare cum avea să o scoată la capăt?

Îi urmă pe Thanatos și pe Hypnos înapoi în birou, închizând ușa balconului, resemmnat în fața soartei care-l aștepta.

– Unde este mami? se bosumflă Hypnos, lăsându-se să alunece într-unul din scaunele săpate în piatră. A promis că azi îmi dă jucăria înapoi. Pe unde umblă?

– Cui îi pasă? mormăi Elliot, prăbușindu-se, la rândul lui, într-un scaun. O ura pe Nyx, Zeița Nopții, pentru ceea ce-i făcuse prietenului lui, Hermes. Inima începu să-i bată mai repede la gândul Zeului Mesager zăcând inconștient, străpuns de săgeata otrăvită a zeiței Nyx. Oare îl va revedea vreodată? Hermes era singurul Zeu căruia-i păsase de el. Toți ceilalți doar îl folosiseră, ca să le aducă blestematele acelea de Pietre ale Haosului. Acum știa asta.

Un alt val interior îi amenință echilibrul. Îl înfrână și pe acela.

– Mama are ceva important de făcut. Thanatos se așeză pe tronul lui de piatră, în spatele biroului său lung și negru. Trâmbița ta caraghioasă, de adormit, n-are decât să aștepte până mâine, când se întoarce!

– Nu e caraghioasă! se smiorcăi Hypnos. Tu ești caraghios...

– Așadar, cum fac să sting flăcările? întrebă Elliot nerăbdător, dornic să întrerupă gâlceava celor doi Demoni gemeni. Aruncă o privire împrejur, prin biroul

LIBRIS We know books

mohorât, luminat slab doar de torțele din perete și de strălucirea sumbră a râului de sub ei. Locul era cât se poate de sinistru. Abia aștepta să plece de-acolo, împreună cu mama lui.

– Nu le stinge! spuse Thanatos, împreunându-și degetele lungi.

– Atunci cum o să iau Piatra Focului? răbufni Elliot. În caz că n-ai observat, nu sunt tocmai ignifug!

– Ei bine... poate că ești? spuse Thanatos, gânditor.

Elliot strânse din dinți.

– Ai putea, măcar o singură dată, să îmi dai un răspuns direct? șuieră el. Ești epic de enervant.

– Iartă-mă! rosti Thanatos, încet. Îți amintești ce spune profeția Pitiei[3]? Face referire la „un tânăr muritor cu inimă de leu". Se pare că tu ești acela.

Elliot ridică din umeri. Aceeași profeție spunea și că „putea cuceri întreaga lume cu ajutorul celor patru pietre". Partea aceasta și-o amintea.

– Ei bine, acum vom afla! mai spuse Thanatos. Numai cel cu adevărat curajos va supraviețui flăcărilor râului Flegeton, iar curajul tău te va proteja precum o armură!

Elliot privi către vârful degetului ars.

– Și cum știu dacă sunt cu adevărat curajos? întrebă el.

– Te arunci în flăcări, răspunse Thanatos. Vom avea răspunsul destul de repede.

– Și dacă fac asta, sigur mi-o dai pe mama înapoi? întrebă Elliot, neîncrezător.

[3] Preoteasă în templul oracol al lui Apollo (n.tr.)

– Pentru ultima dată, am jurat pe Stix[4], insistă Thanatos. Dacă-mi încalc jurământul, îmi pierd kardia și devin muritor. Lăsând la o parte această idee, absolut dezgustătoare, n-ar avea cine știe ce sens să stăpânesc Pământul și tot ce există dacă risc să fiu călcat de autobuzul 73. Voi elibera sufletul mamei tale, tu o vei conduce afară din Infern și, imediat ce ajungeți pe Pământ, ea va reveni la forma pe care o avea înainte să...

– Înțeleg, îl întrerupse Elliot, care nu voia să audă cuvintele acelea. Mama lui nu era, cu adevărat, moartă. Avea să se întoarcă.

Elliot se ridică și se întoarse să privească valurile de flăcări ce unduiau în albia râului. Nu s-ar fi dat în lături *de la nimic* pentru a-și salve mama. Dar dacă totuși *nu putea* face asta?

Flăcările, afară, se învolburară zgomotos.

– Îți simt frica, îi șopti Thanatos, privind peste umărul lui. Trebuie să te stăpânești. Faptul că ești obosit n-ajută. Mi s-a spus că nu dormi.

Elliot nu răspunse. În puținul răgaz în care se putea odihni, mintea-l tortura neobosit cu vise despre Josie. Ori de câte ori adormea, ea îi apărea vie, bine sănătoasă, iubitoare, având grijă de el, ca întotdeauna. Iar când se trezea, se confrunta cu realitatea crudă a vieții din care ea lipsea. Îi era mai ușor să stea treaz.

– Încercăm mâine! Mergi de te odihnește! hotărî Thanatos, indicând către ușă, care se deschise automat

[4] În mitologia greacă, este râul care separă lumea morților de cea a viilor. Râul era atât de respectat de zei, încât făceau jurăminte doar menționându-i numele. (n.tr.)

LIBRIS we know books

la comanda lui tăcută. O să ai nevoie de toate puterile, până la ultima picătură.

Elliot păși afară din birou, pe câmpiile încinse ale Tartarului. Traversă podul care ducea dincolo de râul Flegeton, către camerele unde era găzduit. Țipetele condamnaților pe vecie răzbăteau prin aerul încărcat de cenușă. În orizontul întunecat, Elliot putea zări dealul și valea unde Sisif, Tantal și familia Asteriei osteneau în zadar, ispășindu-și pedepsele eterne. Peste tot, câmpiile încinse erau înțesate de Elementali care fabricau arme și învățau să le folosească. Elliot se aplecă, ferindu-se de o piatră ce-i vâjâi pe deasupra capului, lansată dintr-o catapultă improvizată.

– Scuze! strigă un tânăr satir.

– Nu-i nimic, mormăi Elliot, continuându-și drumul de-a lungul câmpiei pârjolite, în timp ce Hypnos îl urma plutind. Elliot își dădu seama că acesta aștepta să se îndepărteze suficient de Thanatos, ca să poată vorbi.

– Știi că nu ești obligat să faci asta? șopti Demonul Somnului. Te-aș putea ajuta să scapi. Eu pot să te ascund într-un loc unde Thanatos nu te va găsi niciodată. Sau ai putea pleca, pur și simplu, acum.

– De ce ai face asta? întrebă Elliot, întorcându-se să-l privească. Te-ai plictisit să tot încerci să mă ucizi?

– Presupun, ridică Hypnos din umeri. Și apoi gândește-te cum te-ai mai distra cu Pietrele Haosului! Ai avea întreaga lume la picioare! O lume plină de

uragane, inundații, cutremure, doar să vrei. Și am putea face tot felul de...

– Nu pot, spuse Elliot, simplu. Trebuie să fac asta!

Se gândi la Josie și trase, adânc, aer în piept. Dacă avea cea mai mică șansă să o revadă – indiferent ce trebuia să facă, indiferent cât avea să fie de periculos și cât de mici erau șansele de reușită –, Elliot Hooper se hotărî să nu plece nicăieri.